

J. Goldenlane
POKOLI BALHÉ

DELTA VISION EXKLUZÍV

Sorozatszerkesztő: Terenyei Róbert

MEGJELENT

Gaura Ágnes

BORBÍRÓ BORBÁLA-SOROZAT

Vámpírok Múzsája
Átkozott balszerencse
Lidércnyomás
Lángmarta örökség
Attila koporsója

BORIVERZUM ÉS MÁS TÖRTÉNETEK:

Embertelen jó

J. Goldenlane

Éjfél
Farkastestvér
Napnak fénye
Holdnak árnyéka
Isteni balbé
Pokoli balbé

Eric Muldoom

Éjféli erdő
Boszorkánylovag

Harrison Fawcett

Katedrális I.
Katedrális II.
Katedrális III.
Katedrális IV.

Hernád Péter

Hollóember
Pannónia Parancsnok

Raoul Renier

Sötét álmok

Szántai Zsolt

Trigorum

Somlói Ferenc

A Csodák Könyve

Honfy Ágnes

Arany Birodalom

ELŐKÉSZÜLETBEN

J. Goldenlane: *Csillagok szikrái**

Hernád Péter: *Alakváltó**

Hernád Péter: *Fanyűvő**

*munkacím

J. Goldenlane

POKOLI BALHÉ

Delta Vision Kft.
Budapest, 2016

DELTA VISION EXKLUZÍV

Pokoli balhé

Szerkesztő: Barsiné Gál Erika
Tördelőszerkesztő: Giczi Gyula
Korrektúra: Dobos Attila

Copyright © Goldman Júlia, 2004, 2016
© Delta Vision Kft., 2016
Borítófestmény © Kovács Péter, 2016
Minden jog fenntartva!

ISBN 978-963-395-204-7
ISSN 2063-3009

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3093
www.deltavision.hu

Thani

avagy a kíváncsiság eszméletlenül frászos adottság

Fejjel lefelé lógok a sötétben.

– Oké, most engedj még lejjebb!

– Biztos ebben, Thani úrnő?

– Naná hogy biztos, te hülye tintamaszatólól! Mégis mit gondolsz, itt akarok megöregedni, félúton lógva a semmi és a semmi között? – méltatlankodom, hangom ezer visszhangot vet a szűk aknában.

– Szerintem vissza kellene fordulnia.

– Szerintem neked az agyadra ment az a fene nagy műveltséged. Vagy lejjebb eresztesz, vagy felmegyek, és felpofozlak. Világos?

– Világos, Thani úrnő! – sóhajt odafent Azren, minden titkárok legsokoldalúbbika, aztán hamarosan por és kötörmelék szakad a nyakamba, ahogy lejjebb ereszt a derekamra kötött kötéllel. Ám a pofáját képtelen befogni.

– Szeretném felhívni becses figyelmét, hogy mintha egy árnyalatnyit veszedelmesebb dolgot művelne, Thani úrnő, mint amivel más előkelő hölgyek szabad idejüket elítik.

– Miért, szerinted mivel szórakoznak az átlag úri spinék?
– Nyögöm, miközben igyekszem úgy tekeredni, ahogy ez az átkozott, majdnem függőleges járat kanyarog. És mellesleg hallgatom Azren rózsaszín habos meséit.

– Kendőcskéket hímeznek, virágkoszorúkat fonnak, lanton vagy fuvolán játszanak, és gyakorta áhítatoskodnak, férjük sikereiért imádkozva a házi istenekhez. Esetleg széphistóriákat olvasnak, de természetesen csak olyanokat, amelyek alkalmassak hótiszta lelkük építésére! – magyarázza.

Ő odafent. Én idelent, fejjel előre lógok, és a mancsommal tapogatódzva igyekszem elkerülni, hogy minden útba eső sziklába beverjem szőke tincsekkel koronázott, és attraktivitásán kívül még más okokból is módfelett értékes kobakom. Közben izzadság csorog a szemembe, kövek hullanak körülöttem.

– És ha szabadna megjegyeznem...

– Nem szabad! – unok bele végül a vég nélküli prédikációba. Azren lényegében akármeddig, lélegzetvétel nélkül tud sopánkodni, néha muszáj leugatnom. No, nem mintha ennek olyan sok eredménye lenne.

– Ennek ellenére csak bátorzkodnám megemlíteni, hogy Q al Aquim lovag úr nemtetszését fejezte ki, amikor Thani úrnő felvetette neki ennek a kis kirándulásnak az ötletét. Ha jól emlékszem...

– Én tök jól emlékszem, Q szó szerint azt mondta, hogy „kitekerem a nyakad, ha be mersz mászni bármiféle barlangba”. Mi ezzel a baj?

Fentről megtört sóhaj hallatszik, idelent kövek horzsolják a tenyerem, vállam, arcom.

– Semmi baj sincs ezzel, Thani úrnő!

– No azért!

És folytatódik a kedélyes barlangásztúra! A járat megint kanyarodik, immár vízszintesre, a tartókötel meglazul, és én végre négykézlábra emelkedhetek. Fogalmam sincs, hol lehetek, hullasötét van.

– Állj, elértem az alját!

– Hála Bölcs Elionnak! Akkor most visszafordul, és mehetünk haza, ugye? – lelkesedik Azren a semmi másík végében.

– Frászt! Nem azért jöttem ide, hogy szétnézés nélkül távozzak. Engedd le a cuccom!

– De Q lovag nagyon mérges lesz. Kiabálni fog velem!

– Azt neked még meg kell élned, tintamaszatóló, és én, szavamra mondom, szétverem a fejed egy nagy husáanggal, ha tovább húzod az időt! – förmedek rá, aztán rám tör a köhögés. Rohadt nagy idelent a por, de ezen nincs mit csodálkozni. Ha jól sejtem, itt az elmúlt évszázadokban senki sem takarított. Közben koppán mögöttem a hátizsákom, magam elé húzom, belekotrok, majd fényt csiholok speciális, a leghúzósbab körülmények között is makacsul kitartó mécsesembe.

– No, Azren, itt egészen kitágul a járat, teljesen vízszintes, és abszolút járható! – kiabálok fel rövid szemlélődés után.

– Biztonságos?

– Persze! – biztatom, miközben felállok, leporolom a nadrágom, arrébb rugdosok néhány emberi csontot, rothadó bőr-és szövetdarabokat, rozsdás fegyvereket. – Tök kihalt itt minden!

– Azért jobb lenne, ha visszafordulna, Thani úrnő!

– Egy picit még előremegyek – tiltakozom, majd felveszem az egyik koponyát, és alaposan megvizsgálom. Valami dárda-

féle üthette át a homlokát, de vajon honnan érkezett, nézek körbe.

– Biztos, hogy veszélytelen?

– Hullanyugis a hely, nem eshet bajom.

Rohadt sok itt a csont, leginkább emberi, lehet, hogy itt valakik harcoltak? Vagy inkább valami rejtett csapda van a közelben?

– Akkor jó, de kérem, vigyázzon magára, Thani úrnő! Ez mégis egy régen kivájt, elhagyott járat, sok veszedelmet rejtegethet.

– Ugyan, nem frászosabb, mintha otthon sétálnék a kertben, a virágágyások között! – nyugtatgatom a srácot, aztán felkapok egy lábszárcsontot, kifejtem a rárohadt, immár könnyen foszló ruhadarabok közül, majd letérdelek, és mélyen előre nyúlva elkezdem kopogtatni a padlót. – Te csak várj türelmesen, mindjárt megyek!

– Várok, Thani úrnő!

A padló egy helyütt mintha másként dobogna, alaposan megszemlélem. Más az anyaga is, oda egy sokkal világosabb kőkockát illesztettek be. Tehát ha odalépnék, már kapnám is a dárdát, bele a pofámba. De honnan?

Felemelem a fejem, szétnézek, ám mécsesem fénye kevés, a folyosó meg hosszú. Mindegy. Fedezékbe kushadok, majd teljes erővel ráütök a furcsa padló részre. Semmi.

Még egyszer ütök. Még egyszer semmi.

Tehát az eltelt évszázadok alatt berozsdállt a kütyü. Kár, szívesen megnéztem volna, hogyan működik, de ha nem, hát nem. Megadóan vállamra kapom a zsákom, kezembe a mécseset, és elindulok az orrom után.

A folyosó hosszú, kicsit lejt, és totál poros. Az oldala tele van kiszögellésekkel, egy ideig érdeklődve vizsgálom meg őket, aztán megunom, egyik sem több apró, koszos lyuknál. Amúgy semmi izgalmas nem jön szembe, se rejtett csapdák, se kísértő szellemek. Még egy árva patkány se, pedig azok imádják az ilyen elhagyott helyeket. Személyes tapasztalat!

Ám végül minden folyosó véget ér, ez is ezt teszi, és én kénytelen vagyok megállni egy masszív, kövekből rakott fal előtt. Jól megszemlélem, a tetején mintha vésett jelek lennének. Pipiskedve emelem fel a fényt, kisilabizálok a betűket. Ósemni szöveg, ez tuti.

– Jelzés nélkül tilos betörni a sírra... Nem, nem sírra, ez hülyeség, inkább sírkamrába, mert... mert megesz az átok – olvasom hangosan. Ez nem stimmel.

De gond egy szál se, izom előrelátóan készültem én erre a hullarablásra! Lekuporodom, előkotrom a hátizsákom mélyéről féltett kincsemet, a kézzel írt ósemni szótárt, meg azt a fába foglalt grafitrudacsát, amit Mae Cristintől kaptam, a nászajándékom részeként, aztán nekilátok fordítani.

– Ne törd meg e sírbolt nyugalját, mert az lesz a jelzés, ami után elszabadul az élő elemésztő átok – olvasom végül a végső verziót. Remek! Milyen hasznos is a tudás! Tényleg meg kéne tanulnom ósemniül!

Ám ezen elhatározásom tettekre váltásával még várnom kell, minimum addig, amíg bedöntöm ezt a falat. Ezt a nagy, vaskos falat. Hol is kezdjem? Nos, talán annál a résnél. Szép, széles rés, egészen magasan, klasszul beleillik a feszítővasam, hát habozás nélkül bele is illeszttem. Még alaposan beverem a kalapáccsal, aztán rákapaszkodom, megpróbálom a súlyommal kibillenteni

a felső köveket. Nos, súlyom csekély, ám ezt a falat nem az örökkévalóságnak rakták.

Az első nekirugaszkodásra bedől az egész.

Majdnem maguk alá temetnek a lezúduló kövek, éppen csak sikerül elvetődnöm előlük. Mázlim van, megúszom egy darabban, bár csaknem megfulladok a hirtelen felcsapódó porban. Hosszan köhögök, aztán lassan levegő is jut a tüdőmbe, ami tiszta jó. Végül kitörölöm a szememből a kőporiszemcséket, és körbenézek. Nem látok semmit, amiből azonnal levonom a briliáns következtetést: kialudt a mécsesem. De hát mi mást is tenne egy mécses, legyen bármennyire is ütés-, víz-, és hülyeségálló, ha rádől pár mázsa szikla, nem?

Azaz semmi extra, körülölel a megszokott sötétség. Tapogatódzva keresgélek, végül találok egy kőszarkofág tapintású tárgyat. Ez tehát a sírkamra. De hol a hátizsákom? Továbbmászom, átbukdácsolok pár nagyobb kőhalmon, végül megylelem a cuccom. Köszönöm, Mist, te Titokzatos!

Fényt persze így sem tudok gyújtani, de ez nem is annyira fontos. Visszamászom a szarkofágig, alaposan újra végigtapogatom hideg felületét. Az anyaga nyilván márvány, és tele van vésvé, részben valami lovast ábrázoló dombormű, részben megírás, persze óseمني. A szótáram pedig tök használhatatlan a sötétben, hát jobb híján megpróbálom vakon lemásolni a kitalogatott jeleket. Miután végzek – kizárólag tudományos indíttatású! – kíváncsiságom kielégítésével, elteszem a papírt, és nekilátok kinyitni a szarkofágot.

Nem nagy ügy, talán két-három mázsa lehet a teteje. De tényleg muszáj megmozgatnom, hiszen az igazán érdekes dolgok nyilván odabent vannak.

Tehát. Először is előkotrom hátizsákomból a két éket – vassal tölgyfa mind a kettő, direkt erre a célra csináltattam –, és beverem őket a szarkofág lábánál a tető és az aljzat közötti, a művelet elején még meglehetősen vékonyka részbe. Elvesztett kalapácsom helyett egy elszabadult követ használok, az van itt dögvél! Hajszálnyi lépésekkel haladok, lassan, mint a köszvényes csiga, de végül csak sikerül megbillentenem a tetőt.

Sajnos, a keletkező, mintegy ujjnyi vastag résen a legjobb akarattal sem férek be, így kénytelen vagyok tovább küzdeni. Beillesztek a két ék mellé két simára csiszolt márványhengerecskét. Összesen nyolc van belőlük, tők spéci darabok, kifejezetten szarkofágfeltöréshez! Na jó, ez nem igaz, egyszerűen az otthoni kis-tábla lábai, amiket elcsórtam, remélhetőleg senkinek sem fog feltűnni a hiányuk.

Miután a koporsó lábánál megemeltem a fedőlapot, kicibálom az ékeket, és megismétlem az egészet a fejrésznél is, majd a még megmaradó négy hengert is bepréselem a tető alá, ami így már egész kis hengerson áll. Illetve görög, bár csak akkor, ha teljes erőből nyomom. Hát ezt teszem, mintegy arasznyira elmozdítva a szarkofág tetejét az aljához képest. Lábirányba, mivel a fej felől közvetlenül a fal mellett áll ez a böhom nagy koporsó.

És ezek után már akár a hullá szemébe is nézhetnék, ha nem lenne halottsötét. De van, így kénytelen vagyok a tapintásomra hagyatkozni. Belenyúlok a szarkofágba, ám nem érek le az aljáig, hát felmászom elcsúsztatott tetejére, lehasalok, és fejfelé előre behajolok a koporsóba. Így már nem kell nagyon gebeszkednem, hamarosan kitapintok egy száraz, pókhálós koponyát, rajta sisak, lejjebb talán valami páncél.

Elmosolyodom, végigtapogatom a rég halott ember csontját.

– Szia, öregfíú! Tehát te lennél az Aquim család ős-ősapja! –
– suttogom neki kedvesen. – Ne nézz bunkónak, tuti, hogy ez rajta van a koporsód oldalán, de a sötétben nem tudtam elolvasni. Ennek ellenére én tutira veszem, hogy te vagy Q ük-üknagyapája. Én meg a felesége lennék, a nevem Thani. Mae Thani, a Sárkányölő. Meg azt is szoktam mondani, hogy fekete boszorkány, de ebben van egy árnyalatnyi csúsztatás, mivel fekete praktikákkal csakis autodidakta módon foglalkozom. Meg más izgalmas dolgokat is művelek, most például éppen családfakutatással töröm magam. Mármint Q családfájának a kutatásával, merthogy nekem nincs ilyesmi. No, látod, ez közös bennünk, egyikünk szülei sem ismertek. Neked azért, mert te alapítottad a családot, nekem meg csak úgy léleptek, mielőtt találkozhattam volna velük.

Miközben beszélek, alaposan végigtapogatom a koponyáját, aztán a testét, már ameddig elérem. Tényleg páncélt visel, karjai a mellkasán összefűzve, csontujjai egy pallos markolatára kulcsolódnak, aminek a pengéje nyilván a lábfejéig ér. Igazi lovagós, pont ahogy Qtól elvárhatja az ember. Nyakában amulet, súlyából ítélve tömör arany. Apró, nyolcszögű lapocska, telemekarmolászva. Írás? Finoman lekasztom, láncostól.

– Ne haragudj, ezt kölcsönvenném. Csak amíg elolvasom, aztán tutira visszahozom. Meg bocsi a rumliért, amit csináltam, majd rendet is rakok a következő alkalommal. Most nem, most már nincs sok időm, Q feltehetőleg aggódik értem, és biztosan utánam jön, ha estig nem érek haza. Mellesleg büszke lehetsz rá, annyi hőstettet hajtott már végre, hogy elsorolni sincs időm; harcolt az északiak ellen, ő védte Reelant, ami-

kor ostromba fogták, persze sokszoros túlerővel, aztán még sárkányt ölni is elment, grátisz. Daalt, a fehér férget. Tuti így volt, én is vele mentem! Szóval, Q igazi hős, imádom, és hidd el, rád sem hoz szégyent! A részletekről majd később, legközelebb majd ezzel kezdem. Legközelebb hosszán beszélgethetünk, most viszont tényleg mennem kell! Viszlát! – suttogom még, aztán legördülök a szarkofág tetejéről.

A medált a nyakamba akasztom, természetesen ingem alá rejtve, aztán összeszedem szétszórt cuccaimat. A szarkofágot nyitva hagyom, macerás lenne visszacsukni. És amúgy sem árt Aquim ősapának, ha levegőzik egy kicsit, hiszen évszázadok óta nem mozdult ki!

Miután begyűjtöm a holmimat, vállamra kapom a hátizsákot, és elindulok a külvilág felé. A továbbra is masszív sötétségnek köszönhetően elég vakrepülés-jellegű az egész, de azért lankadatlanul török előre. Illetve vissza. Azren nyilván már halálra idegeskedte magát, és bizonyosan Qnak is feltűnt, hogy nagyon elhúzódik a délelőtti sétalovaglásom.

A végén még megkérdezi, mit csináltam, és nem biztos, hogy tudok majd olyan választ adni, amivel nem akasztom ki tőkéletes lovagomat!

Q al Aquim

avagy azok az átkozottul strapás, egybangú hétköznapok

Lassan ébredek, és elég későn. Az ablakon túl már pirkad, hamarosan a nap is felkel. Eltunyultam. Reelanban ilyenkor már túlvoltunk egy-két hajnali csetepatén. De most, ugye, béke van, és ez nem egy ostromlott vár, hanem az otthonom.

Ám ezzel együtt sincs okom sokat lustálkodni, hát további merengés nélkül felkelek. Ez persze nem olyan egyszerű, mivel Thani természetesen még alszik. Apró termete ellenére kiválóan képes elterpeszkedni az egész ágyon, és rossz szokása szerint már megint a vállamat használja párnaként.

– Na, maradj még. . . – motyogja, amikor óvatosan kibújok a feje alól, aztán belecsavarodik a takaróba, és rendületlenül alszik tovább.

Nesztelenül távozom, majd gyors arcmosás, öltözés következik. Mellvértet is veszek, meg hátamra szíjazom a pallosom, aztán lemegyek, és meghallgatom az éjszakai őrség parancsnokát.

– Minden rendben van, Q uram, semmi szokatlan nem történt – jelenti előírászerűen, majd együtt körbejárjuk a posztokat a várfalon. Persze semmi furcsát nem tapasztalok.

Wareen, ez az öreg, fekete kövekből rakott vár megfellebbezhetetlen biztonsággal uralja a környék lankás hegyeit, magas falai még komoly ostrom esetén is biztonságot nyújtanának. És most éppen béke van.

Ám óvatosnak lenni sosem árt! Ennek jegyében az ellenőrző körút után visszavonulok a fegyverterembe, és végigcsinálom megszokott reggeli gyakorlataimat. Mikor végzek, már magasan jár a nap, hát visszamegyek a lakosztályomba, rendszeren megmosakodom, majd – immár páncél és fegyver nélkül – reggelizni megyek.

Egyedül eszem, nem mintha ez rangommal járna, egyszerűen csak most éppen így alakult. Embereimnek nyilván dolguk van, Thani pedig bizonyos, hogy még alszik. Így amikor befejezem az étkezést, elindulok lakosztályom felé, hogy felkeltsem szívem szeretett hölgyét, és megtudakoljam, vajon miféle úri foglalatossággal óhajtja elütni a mai napot. Ám nincs szerencsém, még az emeleti folyosón szembejön velem Azren.

Kitérni előle már késő, állapítom meg sajnálkozva, és egyébként is, a saját váramban bujkáljak valaki elől? Azt már nem, tehát karba font kézzel, felemelt fejjel várom be.

– Jó reggelt, Q uram! Elnézést, de lenne néhány elintézendő apróság. . .

Szívem szerint azt válaszolnám, döntsön mindenben belátása szerint, megbízom hozzáértésében, és egyébként is, engem a birtok apró-cseprő ügyei nem igazán kötnek le. Más oldalról viszont ez egyszerűen nemtörődomség és lustaság lenne részemről, amit mindig is igyekeztem kerülni.

– Rendben, nézzük át gyorsan! – biccentek határozottan, és elindulok a könyvtár felé.

Azren már megérkezése napján bevette magát ebbe az apám idejében alig használt helyiségbe. A sarokba beállított egy hatalmas íróasztalt, amit hamarosan teljesen beletek kupacokba rendezett könyvei, irattartói. Amint belépünk, ő máris az asztal mögé ül, én egy karosszékbe rogyok le.

– No, halljuk! – intek, és elnyomok egy sóhajt.

Azren nem sokkal az esküvőnk után került mellém írónak és személyi titkárnak. Maga Paadre nagymester küldte, a lehető legjobb ajánlással, amire azóta sem cáfolt rá. Jó emberem; hűsége biztos, szorgalma töretlen, tehetsége és tudása is elegendő a rábízott feladathoz, ám mindezzel együtt is nagyon nehezen szoktam meg személyét. Még most is zavar egy kicsit fontoskodó beszédmodora, meg ahogy tintafoltos ujjával dörzsölgeti ritkás szakállát, és rövidlátó szemét meresztgeti mindenre, ami egy karnyújtásnál távolabb van tőle. Most éppen rám.

– Nos, a tegnapelőtti vihartól megáradt a Hideg-patak, és ki kellett nyitni a zsilipet, minek következtében megrongálódott a felső vízimalom kereke – kezdi végül.

Hm. Megrongálódott a vízimalom kereke. Értem.

Ó, Frej-jah, nem mondhatod, hogy bármi elem állított feladat elől meghátráltam volna valaha is. Pedig már hányszor nézhettem szembe a halállal! De úgy látszik, az élet mindig tud újdonsággal szolgálni. Mondjuk egy összetört malomkerékkel, nézek fel a mennyezetre.

– És ehhez nekem mi közöm? – kérdezem, csekély érdeklődéssel hangomban.

– Éppen a mi bűzánkat őrlték volna. A molnár szerint legalább két nap, amíg rendbe rakják a kárt.

– És?

– Így két napot fognak késni. Azt kérik Q uramtól, hogy ezt engedje meg nekik.

Frej-jah, ez nem lehet igaz! Vajon miket terjeszthetett rólam az apám, hogy ennyire félnek tőlem?

– Megengedem, hogy késsenek – sóhajtok, végül is mi más tehetnék? – Van még valami?

– Igen – bólint Azren, és zavartan turkál egy kicsit az iratok között. – Most már tényleg válaszolnia kellene az öccse levelére.

Mindössze megszokásból nyúlok a vállam felé, aztán eszembe jut, hogy nincs nálam kedves pallosom. Elvégre itthon vagyok, és jelenleg éppen béke van.

– Majd holnap válaszolok neki. Ráér! – legyintek.

Egyszerűen nincs kedvem Eshuval törődni!

– A végtelenségig nem lehet halogatni – jegyzi meg Azren csendesen, lehajtott fejjel.

Dühösen kilököm magam alól a széket, és elkezdek fel és alá járkálni az asztala előtt. Meggyőződésem, hogy nagyon is lehetne ezt a választ halogatni, akármeddig.

Kedves öcsém levele alig pár héttel ezelőtt érkezett a királyi fővárosból, Hiszaenből, és ékes szóvirágokba öltöztetett fenyegetésekkel volt tele. Hogyha nem mondok le „apánk akarata szerint” Wareen váráról, „családunk ősi sasfészkeről”, akkor nem fog habozni „a törvény szigorát szegezni makacsságomnak”. Na, és akkor mi van?

Ha a királyhoz fordul a panaszával, az legalább másfél esztendő. Őfelsége bírái nem a gyorsaságukról híresek. És ugyan mit számít, hogyan döntenek? A főváros messze van,

az északiak pedig közel. Fényességes királyunk legyen boldog, hogy itt, a határvidéken álló rendházak még egyáltalán védik birodalmát! De amíg pénz és fegyver helyett csak szép szavakkal támogatja harcunkat, addig ne akarjon beleszólni a belügyeinkbe. Ha öcsémnek ítélné Wareent, akkor maga Paadre nagymester lenne az első, aki tiltakozna.

Szóval, Eshunak nincs más lehetősége, ha már annyira akarja apai örökségét, mint hogy megküzdjön érte. A háborúhoz viszont nem ért, fegyverrel bánni nem tud, míg én...

Eh, akárhogy nézzük is, nincs okom aggódni öcsém miatt, sem elkapkodni a választ. Ám ha így vesszük, hát halogatni is felesleges azt!

– No, jó! – állok meg Azren előtt.

Ő erre maga elé fektet egy tiszta lapot, de határozott mozdulattal kiveszem a kezéből a tollat, és elhúzóml előle a papírt is.

– Nyugodtan diktálhatja, Q uram! – tiltakozna, ám morgván leintem.

– Köszönöm, tudok írni – nézek rá fenyegetően, majd fél kézzel az asztra támaszkodva papírra vetem válaszomat.

„Wareen az enyém. Vedd el, ha tudod!”

Aztán felegyenesedem, és leteszem a tollat. Azren maga elé húzza a lapot, majd megcsóválja a fejét.

– Elnézést, uram, hogy beleszólok, de tulajdonképpen, bizonyos szempontból, esetleg, mintha talán lehetett volna valamivel árnyaltabban is fogalmazni ennél!

– Lovag vagyok, nem holmi cifra beszédű jogtudor! A kardot tudom forgatni, a szavakkal meg játsszon az, akinek ez a mestersége! – horkanok fel.

– Hát... én pont ezen okból lennék Q uram mellett – válaszol csendesesen. Meghökkenően pillantok rá, rövid ideig összekapcsolódik tekintetünk, aztán elkapja a fejét, és zavartan arébb tesz néhány lapot az egyik kupacról.

Nos, ha ezt ő is így látja, akkor én miért ne fogadhatnám el?

– Jó, akkor írd valamit te! – hagyom rá. – De ez legyen az értelmel! – figyelmeztetem, aztán visszaülök a karosszéékbe.

Azren újabb tiszta lapot vesz maga elé, kézbe fogja a tollat, egy kicsit félrefordított fejjel bámulja a mennyezetet, aztán munkához lát. Gyorsan ír, és hamarosan átnyújtja a kész levelet.

„Kedves öcsém!

Szomorú szívvel olvastam leveledet, és bár fáj, hogy a közöttünk lévő testvéri viszonyt felhők árnyékolják be, de mégis erős lelkemben az elhatározás, hogy semmi körülmények között sem vagyok hajlandó lemondani Wareen váráról és az azt övező birtokaimról, amelyek jogos apai örökrészemet képezik. Ha te ennek ellenére ragaszkodsz azon megalapozatlan állításodhoz, hogy ezen javak téged illetnek, és nem átallod ezen kérdéssel a mi nagybecsű királyunk bölcs bíráinak értékes idejét rabolni, akkor én természetesen készséggel állok a törvény szolgálóinak elébe, és bizonyos vagyok benne, hogy ők is az én igazamat fogják megerősíteni.

Továbbá figyelmeztetnélek, hogy bár semmi sem áll távolabb szándékaimtól, mint a testvérháború, de abban az esetben, ha te fenntartod nevetséges követelésedet, akkor nem fogok habozni, hogy akár fegyverrel is érvényt szerezzek elsőszülötti jogaimnak.”

Leengedem a papírt, és megtörten nézek Azrenre. Ő idegesen megvonja a vállát.

– Újrafogalmazzam? – kérdi félénken.

– Hagyjuk! – legyintek.

Meggyőződésem, hogy öcsém ennyi tintát sem ér, minek még időt is fecsérelni rá? Hát aláírom és gyűrűmmel lepecsételtem a levelet.

– Még valami?

– Semmi, uram! – mosolyog.

– Helyes! – állok fel megkönnyebbülten, és már lépnek is az ajtó felé, amikor az kivágódik, és beesik Thani.

– Azren, azok a barlangok... – kezdi nagy hangon, aztán észreveszi, hogy én is ott vagyok. Pillanatra megtorpan, majd szélesen elmosolyodik, és a nyakamba veti magát. – Jó reggelt, Q!

– Jó reggelt, kedvesem! – fejtem le magamról óvatosan. Vajon csak a szemem káprázott, vagy tényleg meghőkölt egy picit, amikor észrevette, hogy én is hallottam az Azrennek szánt mondandóját? – Miféle barlangokról beszélsz?

– Á, semmi! – legyint.

Egy pillantást vetek Azrenre, titkárom bőszen beletemetkezik valami papírlapba, mintha itt se lenne. Tehát jó volt a megérzésem, itt tényleg baj készül. Visszanézek Thanira, akinek arcáról viszont messze világít a természetes, őszinte ártatlanság. Tehát nagyon nagy baj készül.

Ó, Frej-jah, oly teljesíthetetlen kérés, hogy ne legyen se ön-, se közveszélyes, amit szívem szeretett hölgye tervez?

– Mi van a barlangokkal? – kérdem még egyszer, immár kissé élesebb hangon.

– Hát... – kezdi Thani ég felé emelt tekintettel, majd rám sandít, aztán csak folytatja: – Vannak. Barlangok, azok vannak. Én meg gondoltam, összegyűjtöm, hogy hány, meg milyen, meg hol, és írok róluk egy listát, ami aztán majd tök hasznos lesz, ha valakit történetesen egyszer érdekelni kezdenek a Wareen környéki barlangok – hazudja a szemembe könnyed eleganciával, rezzenés nélkül.

– Ugyan kit érdekelnének a Wareen környéki barlangok? – csodálkozom vissza.

– Hát most történetesen engem, és talán a jövő században is lesz valaki, meg egyébként is, jól jön az! Mondjuk, ha lerohannak minket az északiak, akkor majd klassz lesz tudni, hol lehet elbújni. Szóval, mindenképpen nagyon hasznos, ha írok egy ilyen listát – vágja ki, megkoronázandó az eddig összehordott hetet és havat.

Világos. Lista a barlangokról!

– És ehhez mi köze Azrennek? – lépek tovább, mintha eddig hinném meséjét.

– Hát, mint minden kutatást, ezt is a könyvtárban kell kezdeni, ezt egy nagyon komoly és vastag könyvben olvastam, így arra gondoltam, megkérdem Azrent, miféle írások vannak erről a témáról, hogy aztán jól elmélyedjek bennük – magyarázza olyan stílusban, amit kénytelen vagyok egyszerűen nagyképűnek nevezni.

– Tehát nem arról van szó, hogy valami eszement ötlettől vezérelve te le akarsz ereszkedni a föld alá – szögezem le.

– Abszolút nem! – rázza a fejét teljes komolysággal.

– Így nem is kell felhívnom a figyelmedet, hogy milyen veszélyes is az ilyesmi. Az ember beszorulhat, eltévedhet, vagy

mindössze megcsúszik, és összetöri magát a sötétben. Sose találják meg, még a holttestét sem.

– Na igen, tiszta veszélyes lehet – helyesel.

– Arról nem is beszélve, hogy én meg egyszerűen kitekerem a nyakad, ha be mersz mászni bármiféle barlangba! – emelem fel a hangom, csak hogy kiemeljem a lényegét.

– Sose tennék ilyet! Nem vagyok hülye!

Nem, „hülyének” kifejezetten nem mondanám, ám cserébe felelőtlen, vakmerő és kíváncsi. Nagyon valószínű, hogy be fog mászni az első barlangba, ami az útjába kerül. Vajon hogyan lehetne lebeszélni róla?

Nos, sehogy. Jól ismerem szívem szeretett hölgyét, ha valami eszeveszett ostobaságot a fejébe vesz, azt onnan kiverni lehetetlen. A legeszevesztőbb dolgokba is képes belevágni, még hozzá gondolkodás nélkül, ha pedig megpróbálják valamiről lebeszélni a józan ész nevében, akkor még makacsabban ragaszkodik kényszerképzetéhez.

Így hát meghajtom előtte a fejem.

– Magam is biztos vagyok benne, hogy semmi veszedelmes kalandba nem vágnál bele felelőtlenül – mosolygok rá, hálásan visszamosolyog. Attól tartok, ismer annyira, hogy tudja, mi jár a fejemben. – Tehát erről ne is ejtsünk több szót! Inkább az érdekelne, mit szándékozol tenni ma délelőtt.

– Nos, először is olvasgatok egy kicsit, itt, a könyvtárban, aztán talán kilovagolok... – biggyeszi le a szája szélét, mint egy unatkozó dáma. Tehát elmegy barlangászni.

– Remek ötlet! – mosolygok rá, majd Azren felé fordulok. – És amint látom, te már eddig is támogattad Thani úrnő új, úri szeszélyét, amely szerint barlangokat keres.

– Nos... – nyöszörgi a titkár, és az arcára telepedő aggodalomból úgy sejtem, jobban be van avatva szeretett hölgyem ügyeibe, mint amit még tisztességesnek érez velem szemben.

Nem baj, legalább kicsit visszafogja, különösen, ha ezt megparancsolom neki, ami azért is hasznos, mert így legalább nem teszem feleslegesen próbára irántam való hűségét. Mondom, ez nem baj, ám azért kellően zord marad a hangom, hogy átérezze, helytelen dolgot cselekedett, amikor nem szólt nekem Thani terveiről.

– Amikor befejezi az olvasgatást Thani úrnő, és kilovagol, akkor feltétlenül kísérd el, elvégre Wareen úrnője nem járhat kíséret nélkül. Ha bármi baja esik, téged tesznek érte felelőssé! – nyomom meg az utolsó mondatot, majd elvágva a további vitát, otthagynom őket.

Hiába, bár nem kedvelem Azrent, ám tagadhatatlanul vannak hasznos tulajdonságai. Például a kötelességtudata. Komolyan fogja venni, hogy ő felel Thani biztonságáért ebben a felelőtlen kalandban, és talán bízhatok benne, hogy higgadt-sága és józan esze hatni fog egy kicsit szívem szeretett hölgyére.

És e fölött, Frej-jah, te is figyelsz majd rá, ugye?

Ezzel vigasztalva magam, még mindig gondolataimba mélyedve (barlangok, miért éppen barlangok?) nekivágok a keleti bástyára felvivő lépcsőnek. Éppen semmi dolgom sincs, és mindig is kedveltem az onnan, fentről nyíló kilátást. Jól el lehet elmélkedni a végtelen távolságot bámulva. Ám alig fél emeletet teszek meg, amikor utánam szólnak.

Megállok, megfordulok, észreveszem a lépcső alján álló, kis-sé görnyedt tartású alakot.

– Mi történt, jó Nator? – sóhajtok, az öreg pedig lassú, nehézkés léptekkel elindul felfelé a lépcsőn. Végtelenül hosszúnak érzem, amíg felér, ám megsértődne, ha elé mennék, hát tehetetlenségre kárhoztatva megvárom.

– Q uram, bocsásson meg, hogy rabolom az idejét, de van egy kis baj, amit jobb, ha jelentek.

– Jelentsd! – törődök bele, és intek, hogy kezdje.

Nator régi csatlós, apámat is szolgálta már, sokakkal együtt, akiktől leginkább az különbözteti meg, hogy nem gyűlöl. Sőt, úgy érzem, ő a legmegbízhatóbb emberem, ezen felül pedig mindent tud Wareen váráról, amit élő ember tudhat, hiszen születése óta ez az otthona. Amikor megörököltem a birtokot, azonnal bizalmi emberemnek választottam, és azóta sem csalódtam benne. Nagyon lelkiismeretesen végzi a munkáját. Néha talán túl lelkiismeretesen is.

– Reggel, ahogy átmentem a Nagyasszony termén, észrevettem, hogy eltűntek a kis-tábla lábai. Mind a nyolc. Utána-kérdeztem a cselédek között, de mind tagadja, hogy elvitte volna. Attól tartok, valaki ellopta őket, Q uram! – jelenti precízen, majd rám néz, utasításra vár.

Hm. A Nagyasszony termében a kis-táblának vannak lábai? Kicsit töröm a fejem, és sikerül felidézmem, vannak bizony. Mind a nyolc sarkában, márványból. Kis hengerek, talán valami karcolt díszítéssel, a részletek nem jutnak az eszembe. Nagyjából két-három ujjnyi magasra emelik a táblát, hogy alá lehessen csúsztatni az éppen nem játszó bábukat. És ezeket a lábakat most valaki ellopta. Értem én.

– Mire kellhet bárkinek is nyolc, ujjnyi vastag kis márványhenger?

– Talán valami gyereknek megtetszett, és elvitte, játéknak. Nyilván. De Frej-jah összes csodájára, miért kell nekem ilyesmivel foglalkoznom?

Felnézek Natorra, az öreg tisztelettel néz vissza, és neki láthatóan nagyon fáj, hogy kár esett a gondjára bízott javaimban. Ha semmibe venném aggodását, akkor talán máskor, fontosabb alkalommal nem lenne ennyire alapos. Arról nem is beszélve, hogy ha most leinteném, mondván nem lényeges, elég nagy vagyonom van, hogy ne érdekeljen egy ilyen apró veszteség, azzal megsérteném, ami nem lenne szép, tekintve korát és eddigi szolgálatait.

– Értem Nator, és köszönöm, hogy szóltál. Jól tetted, hogy utánakérdeztél, most pedig hagyjunk pár napot a tolvajnak, hogy visszavigye. Hátha megbánja tettét, amit ez esetben nagylelkűen megbocsáthatunk neki. Ha pedig nem hozza vissza, hát akkor faragass nyolc új lábat a kis-táblának. Pont ugyanolyanokat, mint az eredetiek! – utasítom, ő pedig engedelmesen fejet hajt.

– Úgy lesz, Q uram! – feleli, majd lassú lépésekkel elindul lefelé.

Részemről lényegesen gyorsabban felsietek a torony tetejére, ahol végre egyedül lehetek.

Nekitámaszkodok a mellvédnek, elnézek a lankás dombok felett. Odalent erdők váltakoznak szántókkal, bal kéznek kanyarog a Vae-be vivő út, arrébb a Hideg-patak völgye, és ma szép az idő, idelátszanak a holló-hegyi apátság tornyai is. Az már nem az enyém, de addig itt minden az én birtoikom. Néha, ha belegondolok, furcsa érzés, pedig hát ki másé is lehetne?

Nos, például az öcsémé, merül fel bennem önkéntelenül, de nem, ezzel most nem akarok foglalkozni. Azren majd elküldi azt a levelet, minden héten jár futárom Vae-be, onnan még legalább két hét Sol, onnan két-háromszor annyi a Laurandriumon lefelé Hiszaen, azaz hónapok telnek el, mire megkapom öcsém válaszát. Amire válaszolok, ami újabb hónapokat jelent, nem hiszem, hogy idén dűlőre jutna a kérdés. Legkorábban jövő tavasszal jelenhet meg fegyveresek élén Wareen falai alatt, már amennyiben rá tudja venni valamely, a freitanokkal ellenséges lovagrend embereit, hogy részt vegyenek egy ilyen kétes vállalkozásban.

Lovag legyen a talpán, aki beveszi Wareent, amíg én védem!

És innen önkéntelenül is a védelem fontosabb kérdései fel fordulnak a gondolataim, jövőre rendbe kéne tetetni a régi víztározót is, és ha már kőműveseket hozatok Solból, akkor lenne még pár apróság, amit megcsinálhatnának. Ilyesmiken jár a fejem, teljesen elveszek az apró, ám lényeges részletekben, kürt hangja szólít vissza a tervezgetésből. Megjött a vár alatti falu bírója, hát lesietek a palota kapuja elé, és a lépcső tetején állva fogadom.

Még tegnap este üzentek lentről, hogy elfogtak valami csirketolvajt, aki felett persze nekem kell ítéletet mondanom. Illetve úgy sejtem, ők alig várják, hogy felköttessem a gazembert, amihez mellesleg családomnak joga van, és tudom, hogy apám élt is ezzel a joggal. Ugyanakkor magam nem érzem feltétlenül szükségesnek, hogy halottakkal csúfítsam el a faluból a várba felvivő út mellett álló ősök fákat. Láttam halált eleget északon!

Ezen nézetemet viszont nem értik a helyi gazdák, akik életének legvéresebb eseménye a disznóölés. Amikor a bíró és az

emberei besorjázna a várudvarra, látom a szemükben, elvárják uruktól, hogy keménykezű legyen, amit ők összekevernek a véreskezűvel, és magukban már halottnak tartják az élem cibált csirketolvajt.

– Nem helyi, valami városi csavargó. Nekünk nincs jogunk ítélkezni felette, ezért kérjük nagy tisztelettel Q al Aquim lovag úr, hogy tessék a megfelelő módon adjusztálni az esetet! – vágja ki elszántan a bíró, a nagy beszéd közben két kezével gyűrve amúgy is megviselt kalapját.

Nekem fáj nézni, mit művel szerencsétlen főfödövel, hát sietve intézkedem.

– Jól tettétek, hogy élem hoztátok – hagyom rájuk, aztán érezhetően hidegebb hangon a fickó felé fordulok. – Halljam, honnan való vagy?

Habozik a válasszal, és én már majdnem kiadom a parancsot a katonáimnak, hogy vigyék a szemem elől – megveretni semmiképpen sem akarom, de azt sem hagyhatom, hogy valaki dacolni merjen velem a saját birtokomon –, amikor hirtelen csak megszólal:

– Solból jövök. Szabad polgár vagyok Solban, semmi földesúr nekem nem parancsolgathat!

És mellé büszkén méreget, pedig látszik rajta, hogy nem is olyan régen alaposan megverték, és amúgy is csak egy csavargó. A ruhája szakadt, mocskos, de új korában sem lehetett valami fényes öltözék, viselője pedig már hónapok óta nem látogatta a borbélyt. No, de ezzel együtt is városi polgárnak vallja magát, ó, Frej-jah, mennyivel egyszerűbb egy csatatéren, ahol azonnal látszik, kitől mit várhatok!

Ám most itthon vagyok, és éppen béke van.

– Persze, fiam, ha Sol városának a polgára vagy, akkor tényleg nem ítélezhetek feletted – biccentek kimérten, de a hangom megmarad hideg és éles. – Úgyhogy a következő küldöncsel majd üzenek is Sol városi tanácsának, és ők nyilván igazolják, hogy szerepel a neved a városi polgárok nyilvántartásában. Ha valóban így lesz, akkor egy ujjal sem ér hozzád itt senki, vasba verve visszaküldelek Solba, ítéljenek el ott.

– De méltóságos lovag úr, elloptott két libát, és mikor a legények utánafutottak, meg is verte őket! Hát nem tetszik felkötteni? – csodálkozik a falusi bíró, mintha számon kérné rajtam! Persze, mi máshoz szokhattak volna apám idejében?

– Nem köttem fel, míg nem járok utána, hogy valóban Sol polgára-e. Aztán, ha kiderül, hogy ez csak hazugság volt, akkor majd ezért is fizetni fog. Addig pedig itt marad lánkra verve a vártömlöcben – adom ki utasításaimat.

Ez hosszú heteket jelent, addig csak elcsitulnak az indulatok. Hetek múlva már senki sem fogja szerencsétlen fickó vérért kívánni, és hát némi fogság benne is lecsillapítja az indulatokat. Utána elengedem, hacsak nem jön közbe valami, döntök magamban, és intek embereimnek, vigyék a foglyot.

A parasztokra több szót nem is vesztegetve sarkon fordulok, és visszamegyek a palotába. Úgy sejtem, Thani már kilovagolt, az érdekes kérdés csak, hogy vajon Azren vele ment-e. A válasz egyszerű, a szobám előterében, az asztalon levél hever, titkárom kiírt betűivel.

„Uram, bár Thani úrnő az íróasztalom felgyújtásával fenyegetett, én mégis tartva magam az Ön parancsaihoz, kíséretébe szegődtem, ám attól tartok, ezáltal magam is részese

leszek olyan eseményeknek, amelyekben nem lelik örömüket némely istenek.”

Aha. Szóval szerinte a feleségem olyan dolgokra készül, amiben „nem lelik örömüket némely istenek”. Van ebben valami, biccentek rá magamban, további magyarázkodását és túlzó bocsánatkéréseit éppen csak átfutom, nem érdekel. Az annál inkább, hogy hova mentek, de erről nem ír Azren. Szíven szeretett hölgye nyilván nem kötötte az orrára, vagy ami valószínűbb, még magában sem döntötte el, pontosan hova is tart.

Rábólintok, ez a kaotikus felelőtlenség jellemző Thanira. Ám ezen tulajdonságához társul még egy, jelesül, hogy szinte bármit képes ép bőrrel túlélni, mert részben bármilyen helyzetben feltalálja magát, részben pedig igen nagyon minden istenek kegyében áll. Meggyőződésem szerint már kicsiny gyermekkorától kéz a kézben jár a szerencsével, amire szüksége is van. Mindezeket együttvéve elképzelhetőnek tartom, hogy túlélje ezt a kis kirándulást, bár az is biztos, hogy ő mindent el fog követni, hogy próbára tegye Kétarcú Rashadel türelmét.

No de hát nem mehetek vele, részben mert úgysem hagy-ná, más oldalról meg nem foghatom egy életen át a kezét, hogy megóvjam a világtól! Nem mehetek vele, de ha estig nem jön vissza, akkor kilovagolok utána. Addig viszont nem, döntök, így felesleges töprengés helyett lemegyek az istállóba, hogy megnézzem az új csikót (az éjszaka született, a lovász szerint erős és egészséges), és már kint vagyok az udvaron, amikor felharsan a kürtjel: freita lovag érkezik.

Nohát, nem vártam senkit! Vajon ki lehet az? Vendégségbe jön, vagy talán hivatalos ügyben keres fel valaki a tetihuanai

rendházból? Bárhogy nézem is, muszáj személyesen fogadnom, hát illendő módon, a palota kapujából sietek eléje.

Két csatlós kísérte, magányos lovag léptet be, a hosszú út nyomát magán viselő páncélban, arca előtt ismerem fel címerét.

– Üdvözlét Q al Aquimnak, a Sárkányölőnek!

– Üdvözöllek, Rash al Farel, végtelen öröm számomra, hogy vendégül láthatlak szerény otthonomban! – felelek a szokások szerint hiszaeni rendházunk második fegyvermesterének, aki-vel eddig még nem sokszor találkoztam. Talán kétszer a királyi fővárosban, meg ott volt abban a seregben, ami végül elűzte a Reelant vívó északiakat, felszabadítva a várat a hosszú ostrom alól. Akkor nagyon örültem látásának, most kissé furcsállom érkezését. – Mivel érdemeltem ki a megtiszteltetést, hogy váramban fogadhatlak?

– Átutazom errefelé, és gondoltam, megszállok nálad pár napra, ha nincs ellenedre, mint ahogy ezt írtam is – száll le a lováról, majd kezét fogunk. Ennél barátiabb üdvözlésre nincs is szükség, nem vagyunk többek rendtársaknál.

– Nem kaptam meg üzenetedet, talán elveszett valahol.

– Eh, nyomorult postagalamb, az ember már ennyit sem bízhat Iziana, a Kiszámíthatatlan kegyeire? – bosszankodik Rash, majd fejét hajt. – Természetesen, ha így alkalmatlan lenne jelenlétem. . .

– Dehogy, Rash, dehogy! Kerülj beljebb, azonnal nyitatom neked és embereidnek egy-egy szobát, és készíttetek fürdőt is. Pihenjete le, és majd vacsoránál, jó borok mellett megbeszéljük, mi járatban vagy!

Ezzel beterelem őket a palotába, aztán kiadom a megfelelő utasításokat. A cselédek hamarosan elvezetik őket, én pedig

csak eljutok az istállóig, ahol megszemlélhetem az új csikót. Hiszaeni rendtársam érkezése ugyan meglep, de tulajdonképpen örülök neki. Legalább megtudom, mi hír a fővárosban, úgysis régen jártam arra, meg talán rendünk ügyeinek alakulásáról is hallok pár érdekes apróságot, nem árt az!

Az istállóban gyorsan telik az idő, hamarosan mennem kell, ha nem akarom lekésni a vendégek érkezése miatt korábbra hozott vacsorát. Utam a Nagyasszony termén át vezet, önkéntelenül is vetek egy pillantást a sarokban álló kis-táblára. Tegnap játszottunk Thanival, méghozzá egy egészen elnyúló, érdekes játszmat, de aztán szívem szeretett hölgyének kérésére félbehagytuk. Azt mondta, megfájdult a feje, én úgy hiszem attól, hogy reménytelenül vesztésre állt.

A kétszínű bábuk még mindig változatlan helyzetben várakoznak a megcsonkított, láb nélküli táblán. Illetve, mégsem. Valaki lépett egyet Thani fekete korongjaival. Feltételezem, ő maga, talán ma reggel, mielőtt elment. Méghozzá egészen jól lépett, mérem fel a helyzetet, majd alaposan megszemlélem a megváltozott állást. Le is ülök a tábla mellé, tenyerembe temetem állam, hosszan, hosszan mérlegelek.

Előbb csak a játékon töröm a fejem, aztán már Thanin. Hova mehetett? Nyilván nem egyszerűen egy barlangba, hanem egy különösképpen érdekes, esetleg veszélyes helyre. Hm. A legtöbb legenda kétségtelenül a holló-hegyi, régi apátság alatt húzódó katakombákról szól. Az egy félig-meddig természetes járatrendszer, amit régen, még az apátság előtti időben temetkezési helynek is használtak. Igen, erről könnyen hallhattott érdekes dolgokat a környékbeli parasztoktól, akik úgy hiszik, kísértetek járnak arrafelé, és utána a könyvtárban is olvas-

hatott róla pár apróságot, mivel a családi hagyományok szerint ott nyugszanak az őseim is. Bizonyosan odament, azaz ha nem téved el a föld alatt, akkor délutánra vissza is érhet.

Egy szolga rezzent fel töprengéséből, jelenti, hogy tálalva, és hogy a vendég lovag úr már vár. Gyorsan lépek, előretolva egy fehér korongot a táblán, aztán már sietek a nagyterembe, nem lenne szép, ha sokáig váratnám Hiszaenből érkezett rendtársamat.

A terembe lépve köszöntjük egymást, majd letülök az asztalfőre. Balomra Rash al Farel kerül, megilleti ez a hely, jobбом üres, az Thani széke, aki még nem ért vissza. Így összesen öten vagyunk, Rash két csatlósával és Natorral. De Thaninak itt kellene lennie, nemcsak azért, mert akkor végre megszűnhetnék aggódni miatta, hanem mert ezt a vendéglátás szabályai is megkövetelik.

Hiányát Rash szinte azonnal szóvá is teszi:

– Kedves feleséged talán beteg?

– Nem, csak délelőtt kilovagolt. Talán megsérült a lova, talán más okból késik. Sajnálom! Remélem, hamarosan megérkezik.

– Reméljük – bólint rá, de itt abba is marad a társalgás, mert a cselédek elkezdik felszolgálni a vacsorát.

Csendesen eszünk, nem akarom háborgatni vendégeimet, amíg éhesek, csak az utolsó fogás után kérdezek rá jövetelük céljára.

– Tetihuanába tartok, Q, a rend ügyeit intézem. Apró-cseprő haszontalanságok, lényegtelen formáság az egész, de nagymesterem ragaszkodott hozzá, hogy megbízható ember járjon utána a dolgoknak, így végül engem küldött. Ám mivel nem

sürget az idő, úgy gondoltam, tesztek egy kis kitérőt Wareen felé. Régen találkoztunk, szívesen hallanám első kézből dicső tetteidet!

– Reelan óta talán csak egyszer kellett fegyvert ragadnom, Daal ellen, de hidd el, az sem az én dicsőségem. Frej-jah, a Győzhetetlen áldásával jártam, ő segítette lépteimet, övé az érdem, én pedig nem vagyok több, mint egyszerű lovagja! – védekezem, és aztán mosolyogva koccintunk, mi, „Frej-jah egyszerű lovagjai”.

A nehéz vörösbor jólesik, enyhíti aggodalmam, amit Thani iránt érzek. Már lassan sötétedik, hol lehet? És mintha csak olvasna a gondolataimban, Rash is felőle kérdez:

– Kedves feleséged hol késik?

– Nem tudom, mi történhetett. Ám ha maradsz pár napot, amit el is várok tőled, ha már ily hosszú utat tettél meg, holnap bizonyosan találkoztok majd.

– Köszönöm a meghívást, azt hiszem, élek vele. És igencsak remélem, hogy megismerkedhetek a feleségeddel – mosolyog rám sokatmondón.

Pillanatra nem értem, mire akar utalni, szemöldököm önkéntelenül is magasba szalad, mire hangosan elneveti magát.

– Eh, barátom, ne aggódj, ne féltsd asszonyod! – legyint, és ismét fenékgig üríti poharát, amit a gondos cseléd eddigre ismét teletöltött. – Ám azt se hidd, hogy Hiszaenbe nem jutott el a híre! – teszi aztán hozzá cinkosan, és mellé még kacsint is.

– Híre? Minek? – kérdezek vissza óvatosan, az éppen csak fejembe szállt ital mámore máris elillan, miről beszél Rash?

– Nem minek, kinek! A feleségednek! Mondhatom, futótűzként terjedt a pletyka hogy Q al Aquim, aki pedig bárme-

lyik főúri családba beházasodhatott volna, elvett egy egyszerű asszonyt. Elhiheted, mindenki oldalát fúrta a kíváncsiság, vajon mi állhat a dolog hátterében.

– Mi lenne? Thani maga Frej-jah, a Győzhetetlen küldetésében volt a társam, együtt jártuk meg a Xantiani-szorost, győztük le Daalt, a fehér férget. Mi furcsa lenne abban, hogy elvettem feleségül? – kérdem, talán egy picit ingerültebben, mint az illendő lenne.

De Rash feltehetőleg nem érzi meg hangulatom változását, vagy talán csak a nehéz bor nemtörődömsége beszél belőle, amikor fölényes mozdulattal leint.

– Eh, értem, elkísért sárkány ölni, szép cselekedet, de ez nem változtat a helyzetén. Nincs családja, vagyona, lássuk be, még csak nem is nemes!

Ez pedig sértés. Majdnem sértés. Thani származása nem nemesi, de aki ezt előttem felhossa, az számítson a legrosszabbra!

– Thani a feleségem, Wareen úrnője – jelentem ki csendes, hideg hangon, és már csak megszokásból is pallosom után nyúlok. Feleslegesen, nincs nálam, mint ahogy vendégeim is fegyvertelenül ültek asztalhoz, mégis ez az a mozdulat, ami megérteti Rash al Farellel, milyen messzire merészkedett.

– Persze, persze, értem én! – visszakozik gyorsan. – Csak éppen Hiszaenben az az ostoba pletyka járta... De tényleg, magam egy pillanatra sem hittem, hagyjuk is!

Persze, tudom. Hiszaenben nyilván ugyanaz a pletyka terjed el, mint Solban, vagy akár Tetihuanában. Hogy Thani fekete boszorkány, és egyszerűen megigézett valami sötét bűbájjal, hogy beleszeressek.

Ó, Frej-jah, ostobák, ostobák az emberek!

– Thani nem foglalkozik fekete praktikákkal – jegyzem meg csendesen.

Rash felkapja a fejét, egymás szemébe nézünk, ő láthatóan zavarban van. Ám nem akarom lábbal tiporni a vendégjogot, lassan elmosolyodom, és megemelem felé a poharam.

– De ne beszéljünk rólam, válasszunk magasztosabb témát! Mi hír Hiszaenben, dicső, fővárosi rendházunk miféle nagy-szerű, Frej-jahnak tetsző tettekkel öregbítette a hírnevét az elmúlt esztendőben? – kérdem barátságosan.

– Nos, igyekszünk Frej-jahnak kedves dolgokat cselekedni, de nem akarom öntelt dicsekvéssel próbára tenni kedves vendéglátónk türelmét! – szerénykedik Rash, ám utána csak mesélni kezd.

Alig tud lekötöni. Eh, Frej-jah, mi értelme van itt ülnöm, és hallgatnom ezt az embert, aki feltehetőleg egyszerűen azért jött, hogy kikémlelje, mi a helyzet Wareenben, hogy aztán ott-hon, a fővárosban újabb pletykákat erresszen szét a széllel?

Aztán elszégyeltem magam, Rash is freita lovag, a rendtársam, nincs jogom pálcát törni felette. Így visszafogom dühöm, kedvesen unszolom, beszéljen tovább a fővárosról, ő pedig megteszi. Érdekes dolgokat mond, bár főként számomra érdektelen udvari pletykákat. Titkon számítok rá, megemlíti öcsémet, aki szintén ott van most, de ennél tapintatosabb. Vagy legalábbis nem akarja tovább feszíteni a húrt féltestvérem emlegetésével. Alapvetően jól teszi.

Szóval az idő gyorsan telik, a bor is fogy, így később mégis elmesélem Daal legyőzésének történetét, még később a reelani ostromra terelődik a szó, és a közös hadi élmények felemlgetése végleg baráтивá teszi a hangulatot. Együtt nevetünk és búsla-

kodunk, mikor mi kerül szóba, odakint megfakul a délután, a terem falait vörösre festi a nyári alkonyat ragyogása.

És Thani még mindig sehol. Talán baj érte? Bizonyosan. Itt az ideje, hogy utánamenjek.

– Ez mind igen érdekes, és remélem, hogy holnap még folytatjuk a beszélgetést, ám most mennem kell – bontok asztalt, majd minden további magyarázkodás nélkül visszavonulok a lakosztályomba. Úgy hiszem, Rash is örül, hogy korán lepihenhet a hosszú út után.

Magam is érzem, hogy fáradt vagyok, a lakosztályomba lépve megszédülök, és csak a falnak támaszkodva sikerül megőriznem az egyensúlyomat. Eh, sokat ittam, túl sokat, de most nincs időm kipihenni a mámort. Nagy hangon szólítom a szolgát, és vizet hozatok, aztán alaposan megmosom az arcom, tarkóm. A helyzet javul, és az éjszakai hideg levegő majd teljesen kijózanít, hát nem pazarlom tovább az időt, bár kicsit ingatagon, de sietve lemegyek az őrszobába.

– Szólj nyolc embernek, a régiek közül! – utasítom az ott szolgálatot teljesítő posztot, aki feszes tisztelés után távozik. Magam is megyek, le az istállóba, bár a folyosó némileg inog a lépteim alatt, de hát Frej-jah, ez nem lehet akadály! Megelőzöm embereimet, és bár a szédülés nem csillapodik, én már Armagedon nyergében várok, mire megérkeznek, és elkezdik felnyergelni hátasaikat.

– Mindenki hozzon két fáklyát is, a Holló-hegyre megyünk! – parancsolom kurtán, aztán kilovagolok az udvarra. A hűs levegő tényleg jót tesz, bár még mindig rosszul vagyok, ennek ellenére kihúzott háttal, rezzenéstelen arccal várom be a katonákat. Ők a legmegbízhatóbb embereim közül valók, nem

egy már Reelanban a kezem alatt szolgált; némán sorjáznak elő az istállóból, komor, lovas árnyak, pedig sejtem, nem örülnek neki, hogy éjszaka a kísértetjárta hegyre készülünk.

Persze, ennek az egésznek nem sok értelme van, éjjel csak akkor találjuk meg szívem szeretett hölgyét, ha maga is keres minket. Ha még mindig a föld alatt jár, akkor most még nem tudok neki segíteni. Ám a hajnal első fényeinél megtalálhatjuk a jelet, amit a barlang bejáratánál hagyott. Tudom, hogy hagyott, no, nem Thani, hanem Azren. Tehát hajnalban utánamehetek a föld alá.

Bár ezt elkerülném, hisz egész éjszakás keresés után semmi kedvem sem lesz még holmi barlangba is leereszkedni. Különösen a Rashsal való mulatozás után. Amint kilovagolunk a vár kapuján a szédülés visszatér, és egy pillanatra meg kell támaszkodnom Armagedon nyakán, hogy meg tudjam tartani az egyensúlyomat. Csak nem Rózsaarcú Rilán csókolt arcon?

De bármilyen betegség is bujkál bennem, arra még lesz erőm, hogy előkerítsem Thanit, ebben biztos vagyok, hát veszek egy mély levegőt, és rosszullétemmel nem törődve szorosabbra fogom a szárat.

– Te menj előre, ti ketten hátul maradtok, a többiek mögöttem jönnek egymás után! – parancsolom hangosan, aztán sokkal halkabban, magam elé suttogva még hozzáteszem:

– Frej-jah, vezess, a győzelemig!